

Като дойде малко на себе си българинътъ имъ отговори: „Богъ да ви благослови, добри христени!“ и имъ прѣдстави безъ никаква плата, едно буре съ ракия, която се намираще въ избата му.

Селото бѣше пусто, жителитъ му бѣхъ избѣгали отъ страха на турцитъ въ близкия лѣсъ. Но всѣка вѣроятностъ, освободения българинъ старецъ отъ нашитъ рошниори правъ при тѣхъ е отишелъ, защото подиръ малко надойдохъ при насъ нѣколко българи въоражени и на конѣ, и поискахъ воля отъ подполковника, *Християнинъ*, както го наричавъ, да ги вземе при войската си, да помагатъ и тѣ на християнитъ войници срѣщу поганитъ и мѣчителитъ имъ турцитъ. Полковникътъ имъ даде исканата воля.

Въ числото на тия доброволци бѣше и синътъ на стареца българина, когото нашитъ рошниори бѣхъ спасили отъ турскитъ мѣжи. Каква жалостна съдба! Тоя младъ българинъ още въ сѣщия день падна убитъ въ сраженнето. Писано било, види се, щото тая българска челядь да даде една жертва. Младия доброволецъ се намираще тъкмо на задния край на полка, когато една граната му отсѣче главата като съ ножъ, а подпашения му конь, като итмаше кой да го въспира, припадна съ обезглавения си всадникъ, обиколи съ кръвавия и безъ глава трупъ прѣзъ цѣлия фронтъ и се управи къмъ лѣсътъ.

Тая гледка ужаси солдатитъ много повече отколкото всичкитъ до тогава видени грозотии.

Подъ впечатлението на такива сцени извършихме тая рекогносцировка. Но случката съ Паунъ Станку и Нона-Димитру пакъ ни направи да се смѣемъ и да забравимъ конника прѣпускачъ безъ глава.

Прѣзъ нощта — единъ день прѣди боя на Горни-Джбникъ и два или три дни подиръ нашата рекогносцировка, не помняхъ добръ, ний получихме заповѣдъ да тръгваме въ маршъ.

Зора се спинаше и ние бѣхме подъ турскитъ табии.

Веднага си въздигнахме малки обколи, и почнахме стрѣлбата. Турцитъ силно отговаряхъ.

При всичко, че огънятъ на турцитъ бѣше учестенъ, твърдъ не ни врѣдѣше, защото капитанъ Хепитесъ, който замѣсти капитана Данеска, испратенъ въ друга батарея,